

Jeg heller ikke, at Landbrugsministeren skal fare saa stærkt frem, hverken mod os, der tale, eller mod Husmandsforeningerne, der ønske, at vi skulle komme ud og tale i dem.

Jeg var efter Opfordring ude at tale i en Husmandsforening i Søndags. Jeg stod jo lidt vanskeligt der, da jeg kom derud, efter at jeg havde hørt den højtærede Landbrugsminister tage saa stærkt fat et Par Dage forinden. Jeg sagde da til dem, da jeg begyndte at tale, at Landbrugsministeren vilde ikke have, at der blev talt om Politik mere. Men nu er det jo saa heldigt, at der findes en Sag, der baade af Reformpartiet og Højre angives som værende en Sag, der er højt hævet over alle Partiforhold, Forsvarssagen nemlig. Da man havde skrevet til mig, om jeg ikke vilde tale om Militæruddgifterne og Krigsgalskaben, passede det udmærket godt, saa kunde jeg tage den Sag op og tale om den, og saa havde jeg efter Reformpartiets og Højres Mening ikke talt om Partipolitik, og det lode de til at være meget godt fornøjede med. Jeg forstaaer ikke den Anskuelse, efter hvilken alle andre Foreninger maa have Lov til at give sig af med Politik, men Husmandsforeningerne ikke. Jeg ved ikke, om det skulde være et Udslag af en Gaardmandskultur, der vilde sige: Ja, Gaardmændenes Landboforeninger maa godt tale med om Toldlov, Skattelov osv., men Husmandsforeningerne skulle pænt holde sig derfra. Hvis det skulde være den vidt berømte Bøndekultur, der gav sig et saadant Udslag, tror jeg, vi hellere maatte være fri for den.

Men ganske rigtigt er det jo, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds sagde forleden, at vi skulde have Besked om, hvad Ministeren vil gøre, dersom Husmandsforeningerne fare fort paa denne Maade, og dersom vi blive ved at efterkomme Indbydelserne til at holde Foredrag i dem. Det er jo saadan, at Ministeren ikke kan komme os Foredragsholdere til Livs, for jeg tror ikke, at Justitsministeren agter at forelægge et Forslag om, at de radikale og Socialdemokrater, der tale i Husmandsforeningerne, skulle straffes med dette eller hint. Men er det da Husmandsforeningerne, det skal gaa ud over? Og vil Ministeren straffe dem paa Pungen? Jeg gad vide, om det er Forholdet; men jeg skal kun sige: Den Tid den Sorg, det skulde vi nappes om. Og jeg tror i Virkeligheden ikke, at Ministeren faar ret mange af sine Partifæller til at følge sig i saa Henseende.

Jeg skal dernæst sige et Par Ord om de forelagte civile Lønningslove. Jeg har opfattet det saadan, at Stemningen hos alle Partier er for at gennemføre disse Love. Jeg anser det derfor for en given Ting, at de meget nemt kunne føres gennem Rigsdagen, dersom blot Regeringen vil. Men Regeringen kan selvfølgelig ved at koble disse Love sammen med andre Love, som man ikke ønsker gennemførte, lægge en Hindring i Vejen for, at Lovene blive førte ud i Livet. Jeg har nok hørt Finansministeren fortælle os, at de forskellige Etater selv skulde bære deres Lønningsforhøjelser. Men det maa jo kun være en spøgende Ytring af Finansministeren. Det kan han ikke mene for Alvor. Naar vi have faaet forelagt et Lovforslag, der kræver mange Hundretusinde Kroner til forøgede Lønninger for Militærvæsenet, vil jeg spørge Finansministeren, om han ogsaa mener, at Militæretaten selv skal bære den Forøgelse, og paa hvilken Maade Militæretaten da skal skaffe de Penge til Veje. Det kan ikke nytte, man gaar ud fra det. Men jeg vil sige, at dette Synspunkt, at man absolut skal forelægge ny Skattelove for at faa tilstrækkelige Penge til at lønne Statens Funktionærer paa rimelig Maade, er ikke nogen god og ikke nogen demokratisk Synsmaade.

Man kunde sige som saa: Ja, men naar vi nu ikke have andre Steder at tage Pengene fra! Men det have vi, og det er saa heldigt, at en saa udmærket Stats- og Finansmand som Finansministeren selv har givet os Anvisning i saa Henseende. Da vi i 1903 behandlede Skattelovene, fortalte han os, at Indkomstskatten til Staten netop var en udmærket Skat, fordi man, naar man efter nogle Aars Forløb under denne Skat saa, at Statskassen trængte til flere Penge, blot kunde dreje en Omgang til paa Indkomstskatten, saa var det en let Sag at faa flere Penge ud af den. Den ærede Finansminister har altsaa selv givet os Anvisningen. Det var ganske vist, før han blev Minister, og jeg tror nok, den højtærede Minister har forandret sin Synsmaade i væsentlig Grad paa flere Omraader, siden han blev Minister, men jeg antager dog, han vil staa ved denne Synsmaade endnu, og derfor mener jeg, at det ikke er nogen Nytté til, at vi prøve paa at lave Takstforhøjelse eller lignende, vi kunne nok ad anden Vej faa de fornødne Penge til at skaffe Statens Tjenestemænd den Lønning, de i Virkeligheden fortjene.

Jeg vil dernæst rette et lille Spørgs-